

عنوان مقاله:

نقد و بررسی مزارنویسی در تاریخ نگاری محلی ایران (از نیمه دوم سده هشتم تا نیمه دوم سده دوازدهم ه.ق)

محل انتشار:

تاریخ نامه ایران بعد از اسلام، دوره 3، شماره 5 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 47

نویسنده:

خلاصه مقاله:

چکیده تدوین دایره‌المعارف گونه مزارها را باید بخشی از تاریخ نگاری محلی با رویکردی مذهبی و فرهنگی دانست. از نظر تاریخ شهرنشینی، این گونه کتب از این جهت اهمیت داشته اند که وجود قبور عرفا، علما و اولیا، عاملی برای حفاظت شهر از آفات و بلیات انسانی، آسمانی و طبیعی بشمار می آمدند. آثار مزارنویسی در نکته مهم و قابل توجه این که تدوین عمده کتب مزارات در ایران از زمان روی کار آمدن تیموریان آغاز شده و قبل از آن ما کتب مستقل زیادی در مزارنویسی در تاریخ ایران نمی بینیم. این امر را بیشتر از همه باید معلول رشد تصوف در این دوره دانست. از نیمه دوم سده هفتم تا نیمه اول سده دوازدهم در مجموع نه کتاب به صورت مستقل درباره مزارات شهرهای، تبریز، شیراز، هرات، سمرقند، بخارا و کرمان تالیف شده است. مزارنویسان عمدتاً گرایش عرفانی داشتند و اکثراً از علما، شعراء و عرفای زمان خود بودند و هدفشان راهنمایی زائران و شناساندن قبور امامان و فرزندان آن ها، آموزش آداب زیارت و پرهیز از اعمال ناروا در قبرستان ها، تقرب به ارواح طیبه و مشاهده مقدسه علمای دین و مشایخ، آشکار ساختن قدر و اعتبار و ارزش علما و مشایخ اسلام و اولیای بزرگ بوده است. اما توانسته اند به نوعی، بسیاری اخبار و روایات و اطلاعات درباره حیات فرهنگی، اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و مذهبی شهرها را ارائه دهند.

کلمات کلیدی:

واژه های کلیدی: مزارنویسی، تاریخ نگاری محلی، تیموریان، صفویه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1799192>

